

Ferencz Imre
A VÁROS ÚJ TEMETŐJE

A rendszerváltás után a város önkormányzatának
legsürgősebb teendője volt egy új temető kialakítása
mert a tömbházlakók már elérték az átlagéletkort
azok akiket a szocialista iparosítás toborzott ide
kulcsot kaptak az új lakásokhoz
az örömtől fülükig ért a szájuk
amikor átlépték a küszöböt gyorsan megnézték
hogy tényleg folyik-e a víz a csapból
majd megrándították az angolvécé
falra rögzített víztartályának fogantyúját

már csak a temető hiányzott a boldogsághoz
a felduzzasztott város jövőjét illetően
mert a régi kisváros kis temetője foglalt volt ugyanis abban
az őslakosok adják át holtan egymásnak a stafétát
bizony megérett már az idő arra hogy egy új és tágas
temetője legyen a megyeszékhelynek

és aztán rövidesen kezdetét vette
az új temetőben az iramos temetkezés
ravatalozó épült középen az uniós elvárásnak megfelelően
és megkezdte tevékenységét a kegyelet elnevezésű szolgáltatás
amely nemzetiségre és felekezetre való tekintet nélkül
látja el azóta is a feladatát

hanem alighogy az új temető kitért kapuit
sokan bölcs előrelátással már életükben
megvásárolták a sírhelyüket mindjárt a bejáratnál
mert vannak emberek akik mindig első akarnak lenni
szóval sokan ráéreztek arra hogy pár év múlva a sírkert
eltávolodik a várostól s aki késlekedik
csak az utolsó sorban kap majd helyet

sokan tehát
sikeresen megelőzték a halálukat
jó helyen lesznek ha majd eljön a végóra
és ha majd eljön a feltámadás ideje
elégedetten nézik most a sírkövön a nevüket
a születési dátummal mert az elhalálozás időpontját
ki merné megjósolni ki merné oda vésetni kérdem
nem is lenne tanácsos bizonyos szempontból
amikor halottak napján gyertyát gyújtanak
leendő halott-maguk emlékére
arcukon elégedettség büszkeség ragyog
mégis csak jó volt idejében gondoskodni gondolják
mert hátul a terület bővítése egyelőre
még alku tárgyát képezi

mint jövevénynek aki odüsszeuszi
bolyongások után Ithakában kapott panellakást
nekem is az új temetőben lenne a helyem
de én elmulasztottam megvásárolni a sírhelyemet
még kivárok még gondolkodom nem sietem el
a szülőfalumban sajnós megszakadt a folytonosság
se szülőház se föld nincsen már
minden szétosztva minden elvesztegetve
felmenőim sírhelye ugyan még megvan
de kár lenne ott miattam felforgatni a földet

terjed a város új temetője nagyobb helyen fekszik már
mint egy lakónegyed tudom nekem is jut egy hely
a bejárattól távol a legutolsó sorban de az is lehet
hogy a tanács döntést hoz időközben és sor kerül
egy krematórium megépítésére a város másik oldalán
meg akarom várni hogy lássam amint a polgármester
ünnepélyes külsőségek között
elvágja majd a szalagot

2020. december 25.

SZEMETESEK

Írjon a szemetesekről is egy verset mondotta
bizalmasan a szemetes miközben a célgép a kukákhoz farolt
írjon rólunk is mint ahogy a guberálóról már írt

az igazság az hogy ritkán kapok visszajelzést az írásaimra
hát fölöttébb megtisztelő volt számomra
hogy egy szemetes elolvasta az újságból a versemet
és arra kért hogy írjak a szemetesekről is
hát sajnálnám ha kérésének nem tudnék eleget tenni
a kívánsága számomra parancs mondtam neki
mert meggyőződésem hogy manapság
a szemetesekről írni szent dolog
nem is tudom van-e védőszentjük a szemeteseknek
ha nincs akkor legyen javasolom

mert Uram
ha ők nem volnának felvinné a világot a szemét
nem Amundsen kortársai ők már
hanem az űrhajósoké az asztronautáké
azoké akik fent a sokasodó űrszemét között helyállnak
ó az űrhajósok és a szemetesek jelenléte ma már
nélkülözhetetlen Isten őrizzen meg minket attól
hogy egyszer sztrájkba lépjenek mint ahogy néha
a mozdonyvezetők a pilóták vagy tengerészek ezt megteszik
ők nem engedhetik meg ezt maguknak
ránk való tekintettel

ó mi lenne ha nem ürítenék ki rendszeresen
a kukákat ha nem szállítanák el a szemetet
harmadnapon a pestis a tífusz a kolera ránk törne
és rövidesen mentők szirénáznának a közutakon
és jöhetne a gyászkocsi a gyászhuszárokkal

mondják már az óceán közepén a szemétből
egy új kontinens képződik
ezt fedezi fel majd egy új Kolumbusz Kristóf
ezért tör ki majd egy újabb világháború
hát ezért kell megfelelő munícióval
felfegyverezni felvértezni a szemeteseket
és ezért kell verset írni róluk

AJÁNLÁS

ó ti szemetesek tekintsétek ezt a verset ódának
és ha a kukákban kidobott könyveimmel találkoztok
gondoljatok rám szelektíven

2020. december 29.

KÉT KÖLTŐ

1. ÉN, FRANÇOIS

Állván az akasztófa alatt
én François Villon költő
állítom a világ csak halad
és az a kor is majd eljő

amikor összegyűjtik és
felaprítják a sok bitót
s Jézus Krisztus keresztjét
mert feltalálják a nyaktilót

máglyát se raknak többé
se csillagászt se nimfát
nem égetnek meg a téren
hát megspórolják a bikfát

nem lesz már halálbüntetés
marad csupán a kegyhalál
amely lehetsz te bárhol is
könyörtelenül rád talál

ki világra jött büntetlenül
nem ússza meg az életet
tüzes trónra ülteti végül
őt is a lelkiismeret

remélem hogy túlél engem
mindkét testamentumom
item ha Turgis eljön értem
boráért a versemet adom

császárok nevét elfelejtik
kiáltják éljen François
s a térre engem ünnepelni
ezrek tódulnak majd oda

állítom a világ halad
hát feljön a napom tudom
François mindig élni fog
bár rég hamu már és korom

2020. december 17.

2. ÉN, SEHOLOV

Én az ószeren áruló költő
írtam pár tucat költeményt
de hogy zászlajára tűzné a nevem
a kor – Seholov ilyet nem remélt

ki költőnek vallotta magát
mert babérbokor lett a feje

kérdezem én évek múltán
fennmarad-e vajon a neve

hányan gondolják zsenik ők
s hiszik övék az érdem
mi marad utánuk kérdem
egy lyukas garas a téren

nem vagyok beképzelt önhitt
magamról sosem gondolom
hogy felzokog értem a világ
mert hiányzom neki nagyon

nem több a vers papírhajó
amit elsodor majd a Volga
nem áltattam soha magam
elég ha megsirat majd Olga

tudom lehet az ember király
avagy csavargó költő
senkinek sem adatik több
legfennebb két emberöltő

lehetsz barátom akárki
a dumában parlamenten
az élet lecseng elszelel
s elnyel téged is a tenger

alias Ivan Seholov
nincs bennem semmi kétely
tudom meg kell elégednem
a két méternyi mélylél

2020. december 18.

BIZONYISTEN

Gyermekkoromban ministráltam és hittanra jártam, és igyekeztem megérteni Isten jelenlétét a világban, amelyet ő teremtett. Ha kétségeim támadtak mindazzal, amit tanítottak róla, az ördög kísértésének véltem, és büntudatot éreztem. Igyekeztem hát mindenféle gyanakvást elhessegetni magamtól, de a feltétlen elfogadás nem ment, mert működött a fantáziám, nem elégedtem meg mindazzal, amit készen kaptam. Gondolkodtam... Talán aki hisz Istenben, aki hiszi Isten létezését, annak sem száz százalékos a hite, mert abba legalább egy-két százalék kétely keveredik. Aki nem hisz Istenben, Isten létezésében, annak sem lehet száz százalékos a hitetlensége, mert abba egy-két százalék hit is vegyül... Vagy félelem? Talán a gyarló emberben a hit és a hitetlenség között egy árapály hullámszik, amíg él... Árapály a föld és a tenger közötti terméketlen homoksávon, a föld és az ég közötti horizonton, ahol felkel, ahol lenyugszik a nap. Az, hogy Isten mindenütt, mindenben és mindenkor jelen van, elfogadhatónak tűnt számomra, de emberként ábrázolva, a szentképeken ezt logikátlannak véltem, bár mint műalkotásokat, ezeket megcsodáltam a múzeumokban. A műalkotásokban is ott van az Isten! Ha mindenütt jelen van, ha mindenben benne van, akkor őt személyként lehet ábrázolni? Talán őt ábrázolja a festő akkor is, amikor csupán egy tájat vagy csendéletet fest meg? Ő a világ, ő a Mindenség, és ő a részlet is. Talán ő a semmi is, a végtelen tér és idő, és minden, ami eszünkbe juthat, vagy nem juthat, mivel a halandó embernek nincs képessége arra, hogy átlépje a saját korlátait. Az, hogy Isten benne van mindenben, és lényegében ő maga a minden, ez felfogható, és megnyugtató... Minden azonos önmagával, de ugyanakkor Istennel is...

Dobjunk fel egy érmét, mondotta egyszer egy hitetlen a hívőnek. Ha fej, akkor van Isten, ha írás, akkor nincsen... Hanem a hívő így válaszolt: Isten benne van az érmében is, lehet tehát fej vagy írás, nem vonhatjuk kétségbe a létezését. Mind a fej, mind az írás őt igazolja...

FENNVÁLÓ

(mellékdal)

Fenn lakik de lejár azért néha
nem látjuk őt mintha nem is volna
keressük őt mindent tűvé téve
nem látjuk őt mintha nem is élne

fenn lakik de lejár azért néha
bekukucskál az altízi boltba
sokszor hallani hogy itt járt ott járt
de senki sem látta még a nyomát

bújócskázik régóta az Isten
a padláson bujkál vagy a színben
keressük őt fázva bőrig ázva
meglátjuk-e egyszer valahára

a játéknak talán nem lesz vége
rejtőzködik ő a Hiszekegyben
ott bujdokol ő a Miatyánkban
lenn a földön hetedhét határban

2021. január 5.